

— Българинъ е, синко, български е
ворникъ; добъръ и уменъ старецъ,
приказникъ, разгоспорникъ, да е живъ
ама зеръ какво да ти кажа, тогызъ
жъ, че не бѣше българинъ, зашѣ
ашиѣ отъ грѣцка страна. Но нека
тоша на страна, че да ти прикажа
за гостуващето на дѣда Евзархъ. Азъ
знаяхъ, че той щѣше да стане българинъ
Евзархъ! — Съ него пиаше и единъ
чаванъ. Тойзи еленски чорбаджия
че гостенина, що мнѣ води е владика
же поуща у дома. Азъ са зарѣкахъ
и пиймай-кадѣ. Но колко щѣхъ да са
повече ако знаяхъ, че той щѣше да
български Евзархъ. — Хубаво,
добръ мнѣ дошли скъпи и прѣсѣ
но, казахъ азъ, и приставникъ да
светата дѣсница на владикага. Показалъ
беше токо рѣчи задръзѣма. Показалъ
кий сѣмъ на сѣмъ

